

עין משפט
ני מצוה

קעד:

גט פשוט פרק עשירי בבא בתרא

מסורת הש"ס

(א) [מקורו כב ופסוקי
ש"ס] (ב) [ס סג סג] (ג) [ס
כ"ג] (ד) [מקורו ק"ג] (ה) [ל
קל] (ו) [מקורו סג] (ז) [מקורו
סג] (ח) [מקורו סג] (ט) [מקורו
סג] (י) [מקורו סג] (יא) [מקורו
סג] (יב) [מקורו סג] (יג) [מקורו
סג] (יד) [מקורו סג] (טו) [מקורו
סג] (טז) [מקורו סג] (יז) [מקורו
סג] (יח) [מקורו סג] (יט) [מקורו
סג] (כ) [מקורו סג] (כא) [מקורו
סג] (כב) [מקורו סג] (כג) [מקורו
סג] (כד) [מקורו סג] (כה) [מקורו
סג] (כו) [מקורו סג] (כז) [מקורו
סג] (כח) [מקורו סג] (כט) [מקורו
סג] (ל) [מקורו סג]

ושעבד נכסיו לזה ויש לו כח לזה מיהו קשה לר"י מן המוספתא דקמי
ואם כחב זו גע"ח ולשון זו משמע כפירוש ר"ח ויש לפרש קלמ
לפירוש ר"י כי הנהו מכל מקום כחב לו כן אכל הנעל חוב זה
לנחוב לו כדי שיהא הערב קבלן גמור והא דלמר מלוה על הימונין

מאי בינייהו. כיון דכין למר ובין למר אין הערב גובה עשוי מיתמי:
כשחייב מודה. בשעת מיתמו ליהא למחטא לגררי לרבי הוה גבי
מיתמי לרבי פסא לא גבי עד דגדלי: דשמוסו ומיס כשחייב. שלא
רצה לפרוע כחייב: שלא מוסס. היכא דשמוסו ומיס כשחייב הדבר
ידוע שלא פרעו וכמי שחייב מודה

מאי בינייהו איכא בינייהו כ"שחייב מודה
אי נמי דשמוסו ומיס כשחייב מודה
מתם שמתוה ומת בשמתיה הלכתא כרבו
הונא בריה דרב יהושע מיתבי יערב שהיה
שטר חוב יוצא מתחת ידו אינו גובה והוא
כתוב בו התקבלתי מוכן גובה בשלמא לרב
הונא בריה דרב יהושע משכחת לה כשחייב
מודה אלא לרב פפא קשיא שאני התם
(א) להכי מרזא וכתב ליה התקבלתי יהוה
וערבא דעובד כוכבים דפרעיה לעובד כוכבים
מקמי דלחבעניהו ליתמי א"ל רב מרדכי
לרב אשי הכי אמר אבימי מהגרונאי משמיה
דרבא אפילו למ"ד חיישין לצררי ה"מ
ישראל אבל עובד כוכבים כיון דבתר
וערבא אויל לא חיישין לצררי א"ל אדרבה
אפילו למ"ד לא חיישין לצררי הני מילי
ישראל ואבל עובדי כוכבים כיון דדיניהו
בתר וערבא אויל אי לאו אתפסיה צררי
מעיקרא לא הוה מקבל ליה: וכן היה רשב"ג
אומר הערב לאשה בכתובתה [וכו']:^א משה
בר עזרי ערבא דכתובתה דכלתיה הוה
רב הונא בריה צורבא מרובנן הוה ודחיקא
ליה מילתא אמר אביי ליהא דניזיל דנסביה
עצה לרב הונא דגרשה דביתיה ותזיל
והגבי כתובה מאבאה והדר נהדרה א"ל
רבא והא דידונה הנאה תנן א"ל אביי אמר
כל דמגרש בבי דינא מגרש לסוף איגלאי
מילתא דכהן הוא אמר אביי היינו דאמרי
אינשי בתר עניא אולא עניתא ומי אמר
אביי הכי והא דאמר אביי איזהו רשע ערום
זה המשיא עצה למכור בכנס' רשב"ג בנו
שאני צורבא מרבנן שאני הוא ערב הוא
[וכי] וקיימא [ן] ערב דכתובה יא משתעבד
קבלן הוה הגיחא למ"ד קבלן דכתובה אע"ג
דלית ליה נכסי לבעל משתעבד שפיר
אלא למאן דאמר אי אית ליה משתעבד אי
לית ליה לא משתעבד מאי איכא למימר
איבעית אימא מיהו הוה ליה ואישתדוף
ואיבעית אימא אבא לגבי בריה שעתובי
משעבד נפשיה דאיתמר "ערב דכתובה
דברי הכל לא משתעבד קבלן דבעל חוב
דברי הכל משתעבד קבלן דכתובה וערב
דבעל חוב פליגי מר סבר אי אית ליה נכסי

דמי שמת (בגל דף קמח): שכיב
מרע שקדיש כל נכסיו מהו מפשוט
מהכא דלא עמד אינו חוזר דאי
חוזר חוזר (נמי) [כנון] כמתמו וא"כ
פשוט דאמר ומאי קוניה שייך והלא
היה יכול לחזור בו מיד ורעה לר"י
דמיייר נכסי מרע שקדיש כשהיה
בריא לא נכסיו ואמר השמא נמי
מנה לפלוני בדיקא ומהא דנקט
שכיב מרע משום דדוקא השמא מיהנין
דלאמרינן נפקי שוס הימונים [וערין]
דף גכ. [וכו'] שונעת דייסיס טענות
דף מנ: [ל] דין דלא מוסיף לו אכל
בגדלי דמי חיישין: וכן

רבינו גרשום

חובו ולא היה חייב כלום
למלוה: אמר ביריה: בין
רב רוב הונא כבדי
יבין לרבי לרבי לרבי לרבי
יבין לעיב: איכא בינייהו
כשחייב מודה. שאיכין
הורה בשעת מיתמו עשויין
לא פרע למלוה כלום אמר
דאמר אימר צררי אתפסיה
הבא לא אתפסי: ופירי יתמי
למאן דאמר יתמי לא בני
מיעבד מצוה ונתנו אע"ג
ההרה בשעת מיתו דחייב
למלוה [ולמאן דאמר] לא
יפירי ליעבד יתמי לא
דף מנ: [ל] דין דלא מוסיף לו אכל
בגדלי דמי חיישין: וכן

אדם עשוי ש"א להשביע את בניו.

היינו בשלם נעשיוה ואמר
מעמנו אכל תנעוה והודה מיב
דלאמרי לקמן בשמעתי דעמעל
להשביע את בני לא שייך התם
ומשקט אתי כן נמי לא טענין (א)
אף על גב דכתיב לא טענין טענין
לה לדין אדם משלם בשעת מיתה
דלאמרינן כנסמוך והא דלדס עשוי
כו אמר רבי דמשמע אפי' לא טענין
דפני: וכן דלמר זיה נזרר (פסהדרין)
טענין: וכן (שם) הוה דקרו ליה קד
רשו אמר מאן מוקי בי אלא פליגא
ופלניא תנעוה לדינא קמיה דרב
נחמן אמר אדם עשוי כו משמע
דרב נחמן הוה טענין ליה הכי:
וכו

מוסף רש"י

דשמוסו. כ"ד לרבינו
על שטרי פירע ליה חוב
ומת כשחייב. דהשתא ליה חוב
מוסיף לגררי. למה לא היה
מוסיף לרבי כ"ד כ"ד כ"ד כ"ד כ"ד
ערו: ורבינו כ"ג. אמו
כל דמגרש בבי דינא
מגרש. שמתו יו דוכ
הלא. יקו לנעשה וירשנה
שם כ"ד. דבתר רבא. רמי
הוה ויה היה מגרש לא מן
למלוה: וכן אמר רבינו
מפ' ממונות (סג.) אמר
בשעת מיתמי נכסי [ן] לחייב
לפלוני ויה לחייבן ומה
ואכל. רבינו אמר [ן] חוב
אלא מה שייך לחייבן: וכן
רמי רשע ערום (סג.) וכן
ערב דכתובה דברי הכל
לא משתעבד. תלך דערב
בשלמא הוא ועוד לא מוס
תפירי שלא היפסיה ליה חוב
תפסה (יבין סג) מיהו
קל עובד לוינום ולא מיהו
מחסי לה דהא לא קל
יפסא וי: ורבינו כ"ג. [ן]
דבעל חוב. מרמי ליתמי
איתל תלך דקבלן הוא ועוד
דחייב: תפסה (יבין סג.)
שחקריש כל נכסיו ואמר
מהו מן הנכסים דאיתמי
בשעת מיתמי: וכן אמר

דבעל חוב שחייב מודה
דמי שמת (בגל דף קמח): שכיב
מרע שקדיש כל נכסיו מהו מפשוט
מהכא דלא עמד אינו חוזר דאי
חוזר חוזר (נמי) [כנון] כמתמו וא"כ
פשוט דאמר ומאי קוניה שייך והלא
היה יכול לחזור בו מיד ורעה לר"י
דמיייר נכסי מרע שקדיש כשהיה
בריא לא נכסיו ואמר השמא נמי
מנה לפלוני בדיקא ומהא דנקט
שכיב מרע משום דדוקא השמא מיהנין
דלאמרינן נפקי שוס הימונים [וערין]
דף גכ. [וכו'] שונעת דייסיס טענות
דף מנ: [ל] דין דלא מוסיף לו אכל
בגדלי דמי חיישין: וכן

רבינו גרשום (השקד)

חובו ללוח: אדרבה אלא
איכא למיחש דילמא צררי רבין
גופיה אתפסיה צררי רבין
ידוע היא ערב הערב
כוכבים בתר דיריה אויל
ולא בתר ליה לא הוה
מקבל למלוה ליה ערב
אי לאו דאתפסיה צררי
לערב הלכך לא גבי הערב
כלום מיתמי: אמר ליה
אביי אמו כל דמגרש בבי
דינא רבא מגרש. אבי
לפני בית דין הירושלמי
לגבי דלא ידעו [דמסבריה]
לדור הנאה ולא איתרי ליה:
איכלא מילתא רבין הוה:
רב הונא לית ליה חובא
לגביה רבא מברש לא לא
מצי לאתרוהי: והיכי הוה
אביי משה. עצה. להעבד
קנויא והא אמר אביי כו:
שאני הא. רבנו היה ר'
הוא וליכא תפסה וירשה
דרבא: ומילך דף קא אמר
על מי שראוי לירושמי כדאמר
קיימא. ועד מישוס צורבא

ללוה משתעבד אי לית ליה לא משתעבד
ליה משתעבד [והלכתא (א)] "ערב בין
מצוע הוא דערב ולאוי מידוי חסרה
שחקדיש כל נכסיו ואמר מנה לפלוני
בדיקא ומהא דנקט שכיב מרע משמע
דרב נחמן אמר אדם עשוי כו משמע
דרב נחמן הוה טענין ליה הכי:
וכו

שע"י ערבות זו מתרין ולא מדי חסרה
לאשה דהא טען למימנן טען טען
על בניו. להנחיל לאחרים ולהפסיד את
משל פלוני בידו אלא מאי אית נך למימר
אמאי אין טענין לו דלדס עשוי שלא להשביע את בניו
הכא

מרבין דחיקא ליה מלחא שאני מניש דעלמא: ואכתי מאי עצה הוא. והא ערב כתובה לא משתעבד למימנן
עבר דוונן (מאי) [ולאוי רבין] חסרה: קבלן רבא. דאמר אי לית ליה לא משתעבד מאי איכא למימר. והא
רב הונא לא הוה ליה נכסי כשעשה אביו ערב בשבילו: אבא לגבי בריה. כשעשה קבלן משעבד נפשיה אע"ג לית ליה
נכסי לבן מפני חיבת הון: מר סבר. איכא למאן דאמר אי אית ליה נכסי כו: פסיה עבר. כלומר דלא נסרי כשעשה אלא אפי'
דעשה ליה ערב משום טענה נתכונן כו: שידונו שניהם ולא מדי חסרה שלא נתנה לו כלום על ידו: נאמן ונתון פנה לפלוני:
לא אמר תנו אין נתונין. אע"ג דאיכא למימר אין אדם עושה קנוניא על בניו דיתא ליה לבניו יתור באפחא אי לאו דהיה חייב
לאחר מנה לא הוה אמר ואפי' [וכן] אם לא אמר תנו אין נתונין. ודאיכא למימר כי לא אמר תנו הוא דאמר הכא מנה לאחר ליה הכי